

บทนำ

ประเทศเวียดนาม

(สาธารณรัฐเวียดนาม Việt Nam CộngHòa)

กล่าวนำโดยย่อ

เวียดนาม เรียกชื่ออย่างเป็นทางการว่า สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ชื่อภาษาอังกฤษ : Socialist Republic of Vietnam มีประชากรมากกว่า 89 ล้านคน (พ.ศ. 2556) ถือเป็นประเทศที่มีประชากรมากที่สุดเป็นอันดับ 13 ของโลกเมืองหลวงคือ ฮานอย ประชากรส่วนใหญ่ของชาวเวียดนาม คือ ชาวเวียดนาม มีอยู่ประมาณร้อยละ 86 นอกจากนี้ยังมีชนกลุ่มน้อยอีก ได้แก่ ไท ม้ง เขมร และอื่นๆ ภาษาราชการ คือ ภาษาเวียดนาม ส่วนภาษาอื่นๆ ที่นิยมใช้ คือ ภาษาฝรั่งเศส และภาษาของแต่ละชนชาติ

ประเทศเวียดนาม มีพื้นที่ประมาณ 327,500 ตารางกิโลเมตร เป็นรูปตัว S ความยาวจากเหนือจรดใต้ 1,650 กิโลเมตร ขนานไปตามแนวยาวของคาบสมุทรอินโดจีน นอกจากนี้ยังมีไหล่เขาและหมู่เกาะต่างๆ อีกนับพันเกาะเรียงรายตั้งแต่อ่าวตังเกี๋ยไปจนถึงอ่าวไทย

อาณาเขตติดต่อ

- ทิศเหนือ ติดกับประเทศจีน
- ทิศใต้ ติดทะเลจีนใต้
- ทิศตะวันออก ติดอ่าวตังเกี๋ย และทะเลจีนใต้

- ทิศตะวันตก ติดกับอ่าวไทย ประเทศกัมพูชาและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

เวียดนาม (Vietnam) หรือชื่อทางการคือ **สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม** (Socialist Republic of Vietnam) เป็นประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีพรมแดนติดกับประเทศจีน ทางทิศเหนือ ประเทศลาว และประเทศกัมพูชา ทางทิศตะวันตก และอ่าวตังเกี๋ย ทะเลจีนใต้ ทางทิศตะวันออก เวียดนามเป็นประเทศที่มีลักษณะเป็นแนวยาว และมีภูมิประเทศเป็นภูเขาสูงชันระหว่างที่ราบลุ่มแม่น้ำ ที่อุดมสมบูรณ์ทางตอนเหนือและใต้ แต่มีภูเขาที่มีป่าหนาที่บแค่ 20% เวียดนามเป็นหนึ่งในสิบหกประเทศทั่วโลก ที่มีความหลากหลายทางชีวภาพสูงสุด โดยมีพันธุ์ไม้ 13,000 ชนิด และพันธุ์สัตว์รกว่า 15,000 ชนิด รูปร่างของประเทศเวียดนาม มีลักษณะคล้ายอักษร S ในภาษาอังกฤษ ตอนบนคือภาคเหนือ ถัดมาคือภาคกลาง และตอนล่างคือภาคใต้ ตลอดความยาวของอักษรนี้ ติดกับทะเลจีนใต้ ซึ่งเป็นประเทศแรกที่ต้องเตรียมตัวรับมือมรสุม เป็นประเทศที่มีแนวชายหาดที่ยาวที่สุดในอินโดจีน คือ 3,730 กิโลเมตร

ลักษณะภูมิประเทศ

มีที่ราบลุ่มแม่น้ำขนาดใหญ่ 2 ตอน คือ ตอนเหนือ เป็นที่ราบลุ่มแม่น้ำแดง และตอนใต้เป็นที่ราบลุ่มแม่น้ำโขง มีที่ราบสูงตอนเหนือของประเทศ และยังเป็นภูมิกากที่มี เขาฟาน ซี บัง (Phan Xi Pang) ซึ่งเป็นภูเขาที่สูง 3,143 เมตร (10,312 ft) ตั้งอยู่ในจังหวัดเล้าไค เป็นยอดเขาที่สูงที่สุดในอินโดจีน

ชายแดน

ทั้งหมด 4,639 กิโลเมตร (2,883 ไมล์) โดยติดกับประเทศกัมพูชา 1,228 กิโลเมตร (763 ไมล์) ประเทศจีน 1,281 กิโลเมตร (796 ไมล์) และประเทศลาว 2,130 กิโลเมตร (1,324 ไมล์)

ลักษณะภูมิอากาศ

เป็นแบบมรสุมเขตร้อน ชายฝั่งทะเลด้านตะวันออกเปิดโล่งรับลมมรสุมตะวันออก

ออกเฉียงเหนือที่พัดผ่านทะเลจีนใต้ ทำให้มีโอกาสรับลมมรสุมและพายุหมุนเขตร้อน จึงมีฝนตกชุกในฤดูหนาว สามารถปลูกข้าวได้ปีละ 2 ครั้ง (ฝนตกตลอดปี ได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ) เป็นประเทศที่มีความชื้นประมาณร้อยละ 84 ตลอดปี มีปริมาณฝนจาก 120 ถึง 300 เซนติเมตร และมีอุณหภูมิเฉลี่ยตั้งแต่ 5 องศาเซลเซียส

เนื่องจากแผ่นดินของเวียดนามมีความยาวมาก ลักษณะภูมิประเทศและภูมิอากาศแตกต่างกันค่อนข้างมาก โดยอาจแบ่งได้เป็น 3 ส่วนคือ ภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้

ภูมิอากาศในเขตภาคเหนือแบ่งออกเป็น 4 ฤดูคือ

ฤดูใบไม้ผลิ (มีนาคม-เมษายน) มีฝนตกปรอยๆ และความชื้นสูง อุณหภูมิประมาณ 17-23 องศาเซลเซียส

ฤดูร้อน (พฤษภาคม-สิงหาคม) อากาศร้อนและมีฝน อุณหภูมิประมาณ 30-39 องศาเซลเซียส เดือนที่ร้อนที่สุด คือ มิถุนายน

ฤดูใบไม้ร่วง (กันยายน-พฤศจิกายน) อุณหภูมิประมาณ 23-28 องศาเซลเซียส

ฤดูหนาว (ธันวาคม-กุมภาพันธ์) อากาศจะหนาวเย็นที่สุดในรอบปี คือ ประมาณ 7-20 องศาเซลเซียส แต่ในบางครั้งอุณหภูมิลดถึง 0 องศาเซลเซียส เดือนที่หนาวที่สุด คือ มกราคม

ภูมิอากาศในเขตภาคกลางแบ่งออกเป็น 2 ฤดูคือ

ฤดูฝน (พฤษภาคม-ตุลาคม) เดือนที่อากาศร้อนที่สุด คือ มิถุนายน-กรกฎาคม อุณหภูมิเกือบ 40 องศาเซลเซียส

ฤดูแล้ง (ตุลาคม-เมษายน) เดือนที่อากาศเย็นที่สุดคือ มกราคม อุณหภูมิเกือบ 20 องศาเซลเซียส

ภูมิอากาศของภาคใต้ค่อนข้างร้อน อุณหภูมิเฉลี่ยประมาณ 39 องศาเซลเซียส

ฤดูแล้ง ช่วงเดือนพฤศจิกายน-เมษายน เดือนที่อากาศเย็นที่สุดคือ มกราคม อุณหภูมิประมาณ 26 องศาเซลเซียส

เกษตรกรรม

มีผลผลิตได้แก่ ข้าวเจ้า ยางพารา ชา กาแฟ ยาสูบ พริกไทย (ในปี พ.ศ. 2549 ส่งออกกว่า 116,000 ตัน) การประมง เวียดนามจับปลาได้เป็นอันดับ 4 ของสินค้าส่งออก เช่น ปลาหมึก กุ้ง ตลาดที่สำคัญ คือ ญี่ปุ่น ไต้หวัน และสิงคโปร์

อุตสาหกรรม

อุตสาหกรรมที่สำคัญ คือ อุตสาหกรรมทอผ้า ศูนย์กลางอยู่ที่โฮจิมินห์ซิตี้และมีนิคมอุตสาหกรรมอมตะซิตี้เป็ยนโฮกการทำเหมืองแร่ที่สำคัญ คือ ถ่านหิน น้ำมัน ปิโตรเลียม และแก๊สธรรมชาติ เวียดนามเป็นประเทศส่งออกน้ำมันดิบรายใหญ่อันดับ 3 ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รองจากอินโดนีเซียและมาเลเซีย

สถานการณ์เศรษฐกิจ

เวียดนามมีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว และเผชิญภาวะขาดแคลนพลังงานไฟฟ้า จึงมีการซื้อพลังงานไฟฟ้าจากมณฑลยูนนาน ประเทศจีน ตั้งแต่กันยายนปี 2004 แม้ว่าเหตุผลทางเศรษฐกิจจะเป็นเหตุผลที่มีความสำคัญ รองจากเหตุผลทางการเมืองและยุทธศาสตร์ในการที่อาเซียนรับเวียดนามเข้าเป็นสมาชิก แต่ก็ยังคงมีความสำคัญในระดับหนึ่งที่จะมองข้ามไปไม่ได้ความสัมพันธ์ทวิภาคีทางเศรษฐกิจระหว่างเวียดนามและประชาคมเอชอาร์แอลเอพี และเมื่อเวียดนามได้ลงนามในข้อตกลงสันติภาพที่กรุงปารีสในปี 1991

เหตุการณ์เข้าเป็นสมาชิกอาเซียน

วันที่เป็นสมาชิกอาเซียน 28 กรกฎาคม พ.ศ. 2538

การสนับสนุนและความช่วยเหลือในการพัฒนาทางเศรษฐกิจของเวียดนาม ทั้งโดยทางตรงและทางอ้อมจากประเทศสมาชิกอาเซียนซึ่งเวียดนามมองว่าเป็นสิ่งที่มาพร้อมกับการปรับสภาพแวดล้อมทางยุทธศาสตร์และการปรับนโยบายต่างประเทศ การเข้าร่วมกลุ่มอาเซียนจะทำให้เวียดนามมีโอกาสได้เรียนรู้ประสบการณ์ในการพัฒนาประเทศจากสมาชิกต่างๆ อันจะมีส่วนเอื้ออำนวยและ

เร่งการพัฒนาของตนไปสู่ระบบเศรษฐกิจการตลาดซึ่งตั้งอยู่บนหลักการของการแข่งขันได้ในที่สุด

เวียดนามให้ความสำคัญสูงสุดต่อการเข้าร่วมในระบบเศรษฐกิจของภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิกและระบบเศรษฐกิจของโลก การเป็นสมาชิกของอาเซียนจะนำไปสู่การมีส่วนร่วมในเขตการค้าเสรีอาเซียน และนำเวียดนามไปสู่ความคุ้นเคยกับแนวทางปฏิบัติในการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในระดับโลก อันจะมีผลดีและเป็นปัจจัยประการหนึ่งที่จะผลักดันเวียดนามให้ก้าวไปสู่การเป็นสมาชิกของ APEC และ WTO ได้ในที่สุด

ในฐานะของสมาชิกอาเซียน เวียดนามหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเพิ่มขึ้นของการค้าและการลงทุนกับประเทศอาเซียนทั้งหลาย ขณะเดียวกันในขณะที่การค้าภายในกลุ่มอาเซียนกำลังขยายตัว เวียดนามก็ได้เตรียมและปรับทิศทาง การส่งออกของตนที่จะไปสู่ตลาดอาเซียนนี้อย่างจริงจังมากขึ้น การนำเข้าของเวียดนามจากอาเซียนในขณะนี้ เป็นครั้งหนึ่งของการนำเข้าทั้งหมดของเวียดนาม และประมาณร้อยละ 30 ของการค้าทั้งหมดของเวียดนามที่มีกับอาเซียน นอกจากนี้ เวียดนามยังหวังว่าตนจะได้รับสิทธิพิเศษ GSP อย่างน้อย 10 ปีขึ้นไป และเวียดนามยังจะเป็นจุดส่งออกที่สำคัญสำหรับประเทศสมาชิกอาเซียนอื่นๆ

ในด้านการลงทุน ทั้งเวียดนามและประเทศในกลุ่มอาเซียนจะได้รับผลประโยชน์ร่วมกันจากการที่ประเทศในกลุ่มอาเซียนเข้าไปลงทุนในเวียดนาม โดยเวียดนามจะสามารถดูดซับเทคนิค วิทยาการและเทคโนโลยีที่ผ่านมากับการลงทุนต่างชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรูปแบบของการร่วมทุน ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาการผลิตของเวียดนาม และขณะเดียวกัน นับตั้งแต่เวียดนามเปิดประเทศและประกาศกฎหมายว่าด้วยการลงทุนต่างชาติ ประเทศสมาชิกอาเซียนต่างก็ให้ความสนใจพยายามแสวงหาโอกาสเข้าไปลงทุนในเวียดนาม ทั้งนี้เพราะอาเซียนก็สนใจในผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจด้วยเช่นกันทั้งด้านการค้าและการลงทุน เนื่องจากเวียดนามเป็นตลาดใหญ่มีประชากรถึง 89 ล้านคน มีความสมบูรณ์ทางทรัพยากรธรรมชาติ มีแรงงานที่มีศักยภาพและมีราคาถูก การมีเวียดนามเป็นสมาชิกเพิ่มขึ้นจะทำให้อาเซียนมีประชากรเพิ่มเป็น 420 ล้านคน และจะมีผลผลิตมวลรวมภายในถึง 500

พินล้านดอลลาร์สหรัฐฯ อันจะทำให้อาเซียนมีศักยภาพในการขยายตัวทางเศรษฐกิจได้มากขึ้นไปอีก

ในปัจจุบัน ประเทศที่ได้รับการอนุมัติด้วยมูลค่าลงทุนมากที่สุดได้แก่สิงคโปร์ ซึ่งมีโครงการการลงทุนที่ได้รับการอนุมัติจำนวนโครงการ ด้วยมูลค่า 5.3 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ มูลค่าการลงทุนของประเทศสมาชิกอาเซียนในเวียดนามคิดได้เป็นร้อยละ 27.69 ของมูลค่าของการลงทุนต่างชาติทั้งสิ้นในเวียดนาม กล่าวคือในมูลค่า 8.14 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ จากมูลค่าของการลงทุนต่างชาติทั้งสิ้น 29.4 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ โดยมีโครงการทั้งสิ้น 337 โครงการ โดยมาเลเซียลงทุนเป็นอันดับ 2 รองจากสิงคโปร์ ไทยลงทุนเป็นอันดับ 3 ประเภทของการลงทุนที่สมาชิกอาเซียนดำเนินการในเวียดนาม ได้แก่ อุตสาหกรรมการผลิต การก่อสร้างสำนักงาน ที่อยู่อาศัย การผลิตสินค้าอุปโภคบริโภคและการแปรรูปอาหาร เวียดนามหวังว่าการลงทุนจากประเทศสมาชิกอาเซียนนี้จะมีส่วนช่วยถ่วงดุลการลงทุนจากเกาหลีใต้ ไต้หวัน ฮองกง และญี่ปุ่น

ในขณะเดียวกันในส่วนของอาเซียน เหตุผลประการหนึ่งที่ทำให้อาเซียนยินดีรับเวียดนามเข้าเป็นสมาชิกก็คือ การเข้าร่วมกลุ่มอาเซียนของเวียดนามนั้นจะมีผลไปเพิ่มความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจอีกทั้งอำนาจในการต่อรองทางการเมืองทั้งหลายต่างก็มีผลประโยชน์ที่สอดคล้องกัน ทั้งทางการเมืองและทางเศรษฐกิจร่วมกันอันนำไปสู่การยอมรับในที่สุด

วิพากษ์ผลกระทบทางเศรษฐกิจของเวียดนามจากประวัติศาสตร์

พอพันยุคฝรั่งเศส ประเทศก็ถูกแบ่งออกเป็นสองฝ่ายระหว่างเหนือ กับ ใต้ และเป็นช่วงที่ลัทธิคอมมิวนิสต์กำลังระบอบไปทั่วภูมิภาคเอเชีย ทำให้สหรัฐอเมริกาต้องเข้ามามีบทบาทในประเทศเวียดนาม

ต่อมาก็เกิดสงครามเวียดนาม ทำให้ประเทศเวียดนามกลายเป็นสนามรบ และเป็นสนามทดลองอาวุธสงครามของบริษัทผลิตอาวุธระดับโลก ชาวต่างประเทศมีแต่เรื่องราวสู้รบ การทิ้งระเบิดและความหายนะไม่เว้นแต่ละวัน

บริษัทสร้างภาพยนตร์ระดับโลกในเวลานั้นไม่มีใครคิดสร้างภาพยนตร์

สงคราม ถึงสร้างก็เจ๊งหมดค่ะ เนื่องจากภาพจริงเสียงจริงของสงครามเวียดนาม มีให้เห็นทุกวันในรายงานข่าวจากต่างประเทศ ภาพยนตร์สงครามจะดูเด็ดตื่นเต้น แต่ไหน ยังไงก็สู้สงครามจริงไม่ได้

ช่วงสงครามเวียดนามทำให้ประเทศต้องชะงักงัน เวียดนามเหนือและเวียดนามใต้ตกอยู่ในห้วงเวลาที่น่าสะพรึงกลัว ความอดอยากและความยากจนครอบคลุมไปทั่วประเทศ และในฐานะที่เวียดนามอยู่ใต้อิทธิพลของประเทศจีนหรือจีนแดง เวียดนามจึงต้องส่งข้าวและอาหารไปช่วยเหลือประเทศจีนที่เกิดความอดอยากอย่างหนัก ซึ่งลาวและเขมรในสมัยนั้นก็ต้องส่งข้าวและอาหารไปช่วยเหลือเช่นกัน

การที่คนเวียดนามชอบทานผักจนกลายเป็นวัฒนธรรมประจำชาติมาจนทุกวันนี้ก็เนื่องจากความยากจน คนเวียดนามโดยเฉลี่ยแล้วจะตัวเล็กกว่าคนไทยมาก เนื่องจากขาดโปรตีน

เรื่องนี้ไม่ได้คิดเอาเองนะคะ แต่มาจากคำพูดของโกด์เวียดนาม และยังยอมรับว่าประเทศเวียดนามยังถือว่าเป็นประเทศที่ยากจนอยู่ การพัฒนาประเทศยังเป็นไปด้วยความเชื่องช้าไม่ทันกาล

แม้เวียดนามจะผ่านช่วงวิกฤติมาหลายสิบปีแล้ว แต่ก็ไม่ได้เติบโตอย่างที่เราควรจะเป็น (ซึ่งต่างกับจีน) รัฐบาลเวียดนามยังต้องประสบกับภาวะเงินเฟ้อที่รุนแรงในช่วง 5-6 ปีที่ผ่านมา ทำให้ค่าเงิน (ดอง) ตกต่ำมาก

ยกตัวอย่างง่าย ๆ เมื่อนักเที่ยวไทยไปเวียดนาม

จากเมื่อก่อนหรือปี 2549 เงินไทย 1 บาทสามารถแลกได้ 450 ดอง อีก 5 ปีต่อมาหรือปี 2555 กลับแลกได้ถึง 650 ดอง แสดงให้เห็นว่าค่าเงินตกต่ำค่อนข้างมาก แต่กลับเป็นประโยชน์สำหรับนักท่องเที่ยวที่แลกเงินเวียดนามได้มากขึ้น

เวียดนามในเวลานี้ต้องพึ่งพาการลงทุนจากต่างชาติเป็นหลัก เพื่อช่วยพยุงเศรษฐกิจให้แข็งแรง นักธุรกิจเวียดนามยังไม่มีศักยภาพพอที่จะลงทุนในธุรกิจขนาดใหญ่ เงินลงทุนระดับพันล้านหรือหมื่นล้าน (บาท) ส่วนใหญ่เป็นการลงทุนจากต่างชาติทั้งนั้น

ปัญหาทางการเงินของประเทศเวียดนามยังส่งผลมาถึงการเป็นเจ้าภาพกีฬาเอเชียนเกมส์ 2019 ที่เวียดนามเสนอตัวเป็นเจ้าภาพ แต่ล่าสุดเวียดนามได้

ประกาศยกเลิกการเป็นเจ้าของภาพไปเรียบร้อยแล้ว อันเนื่องจากรัฐบาลถึงแตก (ไม่มีเงิน) ซึ่งเป็นเรื่องน่าเสียดายเป็นอย่างยิ่ง

ในปัจจุบันจะเห็นว่าการเป็นเจ้าของภาพจัดการแข่งขันกีฬาระดับโลกหรือระดับนานาชาติ มีส่วนช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวในประเทศได้เป็นอย่างดี ประเทศในเอเชียหลายประเทศก็ประสบความสำเร็จมาแล้วทั้งนั้นเช่นเกาหลี จีน ญี่ปุ่น ทั้ง 3 ประเทศนี้เคยเป็นเจ้าของภาพกีฬาโอลิมปิกมาแล้วทั้งนั้น ซึ่งหลังเสร็จสิ้นการแข่งขันการค้าการลงทุนรวมทั้งการท่องเที่ยวได้เติบโตอย่างรวดเร็ว

ขณะนี้ญี่ปุ่นก็ได้รับการคัดเลือกให้เป็นเจ้าภาพกีฬาโอลิมปิกในปี 2020 (พ.ศ. 2563) ซึ่งนับเป็นครั้งที่สอง หลังจากที่เคยเป็นเจ้าภาพครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2507 หรือ 50 ปีก่อน ซึ่งหลังจบสิ้นการเป็นเจ้าภาพเมื่อปี 2507 สินค้าญี่ปุ่นก็ทะลุทะลวงไปยังตลาดต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นเครื่องเสียง เครื่องใช้ไฟฟ้า รถยนต์ มอเตอร์ไซค์ เสื้อผ้า เครื่องสำอาง นาฬิกา โดยเฉพาะนาฬิกาข้อมือไซโกะ ขายดีไปทั่วโลก เนื่องจากได้ลงโฆษณาว่า “ไซโกะเป็นผู้จับเวลาในกีฬาโอลิมปิก”

แม้แต่ประเทศลาวที่เป็นเจ้าภาพกีฬาซีเกมส์เมื่อปี 2013 ก็ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี มีการสร้างถนนใหม่ๆ ขึ้นหลายแห่ง บ้านเมืองดูสะอาดเรียบร้อยกว่าแต่ก่อน การค้าขายเป็นไปอย่างคึกคัก นักลงทุนจากจีน เวียดนาม และประเทศอื่นๆ เข้ามาลงทุนกันมาก อาคารใหญ่ๆ โตๆ โรงแรม คอนโด ผุดขึ้นหลายแห่งทั้งในเมืองและตามชนานเมือง ใครไปเที่ยวกรุงเวียงจันทน์ในตอนนี้นี้ก็จะเห็นการเปลี่ยนแปลงได้ชัดเจน

ดังนั้นประเทศต่างๆ จึงพยายามเสนอตัวเป็นเจ้าภาพกีฬาชนิดที่ดึงดูดผู้ลงทุนกันอย่างสุดๆ ขณะเดียวกันผลตอบแทนจากการลงทุนก็จะตามมาอีกมากมายในอนาคต โดยเฉพาะในเรื่องภาพลักษณ์ ชื่อเสียง และธุรกิจการท่องเที่ยว

วันชาติเวียดนาม 2 กันยายน

วัฒนธรรม

จากการสำรวจในปี พ.ศ. 2542 ประเทศเวียดนามมีประชากรถึง 80% ถือว่า

ตนเองไม่มีศาสนา ที่เหลือก็นับถือ ลัทธิขงจื้อ เต๋า พุทธมหายาน โรมันคาทอลิก โปรเตสแตนต์ และอื่นๆ แต่ก็มีชาวมุสลิมที่อาศัยอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งเป็น ชาวจาม

การสื่อสารใช้ภาษาเวียดนาม

เมื่อปี พ.ศ. 2463 วงการวิชาการเวียดนามได้ลงประชามติที่จะใช้ตัวอักษรโรมัน (quocngu) แทนตัวอักษรจีน (Chu Nom) ในการเขียนภาษาเวียดนาม

ศาสนา

จากการสำรวจในปี พ.ศ. 2557 ประเทศเวียดนามมีประชากรนับถือศาสนา 90 ล้านคน แบ่งได้ดังนี้ ศาสนาพื้นบ้านเวียดนามและไม่มีศาสนา 24 ล้านคน (73.2%) ศาสนาพุทธ 11 ล้านคน (12.2%) ศาสนาคริสต์ 7.6 ล้านคน (8.3%) ลัทธิเฉาโต 4.4 ล้านคน (4.8%) ลัทธิฮว่าฮาว 1.3 ล้านคน (1.4%) และศาสนาอื่นๆ (0.1%) เช่น ศาสนาอิสลาม 75,000 คน ศาสนาบาไฮ 7,000 คน ศาสนาฮินดู 1,500 คน

ในอดีตพุทธศาสนามีความรุ่งเรืองมากในประเทศเวียดนาม แต่เป็นพุทธศาสนานิกายเดียวกับประเทศจีนหรือนิกายมหายาน ครั้นเวียดนามตกเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศส ศาสนาคริสต์จึงเข้ามามีอิทธิพลเหนือศาสนาพุทธ

ผู้ปกครองของเวียดนามในสมัยนั้นก็เป็นคริสเตียน และได้รับแรงสนับสนุนจากฝรั่งเศส ส่วนพุทธศาสนาถูกฝ่ายปกครองพยายามลดทอนความสำคัญลงเรื่อยๆ จนแทบจะสูญสิ้นหลังประเทศเวียดนามปกครองโดยระบอบคอมมิวนิสต์ในเวลาต่อมา

แต่ปัจจุบันพุทธศาสนาได้รับการรื้อฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง แต่ก็ไม่ราบรื่นนัก เนื่องจากรัฐบาล (คอมมิวนิสต์) เกรงว่าจะก่อความวุ่นวายเหมือนอดีต ที่พระสงฆ์รูปหนึ่งถึงกับเผาตนเองเพื่อประท้วงรัฐบาลรัฐบาล (ปัจจุบัน) จึงต้องจับตาความเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา และไม่สนับสนุนการรื้อฟื้นหรือสนับสนุนการมาเยือนขององค์กรสงฆ์จากต่างประเทศ (โดยเฉพาะจากประเทศไทย)

ส่วนคริสต์ศาสนาหลังจากประเทศสงบลงหรือฟื้นฟูยุคสงครามเย็นก็กลับมา

ชีวิตชีวาเหมือนเดิม ซึ่งปัจจุบันถือว่าเป็นกลุ่มใหญ่ที่สุดของผู้ที่นับถือศาสนา แต่ถ้าจะพูดถึงชาวเวียดนามทั่วประเทศแล้วกลุ่มใหญ่สุดหรือประมาณร้อยละ 75 ของคนเวียดนาม จะเป็นคนไม่มีศาสนาหรือไม่นับถือศาสนาใดๆ แต่จะนับถือบรรพบุรุษแทน ซึ่งบัตรประชาชนของเวียดนามก็จะมีระบุเรื่องศาสนาด้วย

ที่เราเห็นคนเวียดนามเข้าไปไหว้พระตามวัด หรือตามศาลเจ้าต่างๆ ถือว่าเป็นส่วนน้อยนิด เข้าวัดก็แค่จุดธูปไหว้พระแล้วอธิษฐานขอพร แต่จะไม่มีการสวดมนต์ใดๆ (สวดไม่เป็นต่างหาก)

การศึกษาของเวียดนามในปัจจุบัน

ปัจจุบันเวียดนามแบ่งลักษณะของการจัดการศึกษาไว้ 5 ลักษณะ คือ

1. การศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา (Pre-School Education) ประกอบด้วย การเลี้ยงดูเด็ก สำหรับเด็กอายุ 6 เดือนถึง 3 ปี และอนุบาลสำหรับเด็กอายุ 3-5 ปี
2. การศึกษาสามัญ (5-4-3) ระดับประถมศึกษาเป็นการศึกษาภาคบังคับ 5 ปี ชั้น 1-5 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น คือชั้น 6-9 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย คือชั้น 10-12
3. การศึกษาด้านเทคนิคและอาชีพ มีเทียบเคียงทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และตอนปลาย
4. การศึกษาระดับอุดมศึกษา แบ่งเป็นระดับอนุปริญญา (Associate degree) และระดับปริญญา
5. การศึกษาต่อเนื่อง เป็นการศึกษสำหรับประชาชนที่พลาดโอกาสการศึกษาในระบบสายสามัญและสายอาชีพ

การศึกษาสามัญ 12 ปี (General Education) ของเวียดนามนั้นเวียดนามมีวัตถุประสงค์ที่จะให้ประชาชนได้มีวิถึญาณในความเป็นสังคมนิยม มีเอกลักษณ์ประจำชาติ และมีความสามารถในด้านอาชีพ ในอดีตการศึกษาสามัญของเวียดนามมีเพียง 10 ปีเท่านั้น และไม่มึอนุบาลศึกษามาก่อนจนถึงปีการศึกษา 2532-2533 จึงมีการศึกษาถึงชั้นปีที่ 9 ทั่วประเทศ ซึ่งได้เรียกการศึกษาสามัญ 9 ปี ดังกล่าวนี้นี้ว่าการศึกษาขั้นพื้นฐาน (Basic Education) และเมื่อได้ขยายไปถึงปีที่ 12 แล้วจึงได้

เรียกการศึกษาสามัญ 3 ปีสุดท้ายว่า มัธยมชั้นสูง (Upper Secondary School) ปี 2535-2536 ระบบการศึกษาสามัญในเวียดนามจึงกลายเป็นระบบ 12 ชั้นเรียนทั้งประเทศ โดยเด็กที่เข้าเรียนในชั้นปีที่ 1 จะมีอายุย่างเข้าปีที่ 6

เมื่อเวียดนามได้ใช้ระบบการศึกษาเป็น 12 ปีแล้ว จำนวนนักเรียนในทุกๆ ระดับชั้นยังมีน้อย ดังนั้นปี 2534 สภาแห่งชาติของเวียดนามจึงได้ออกกฎหมายการกระจายการศึกษาในระดับประถมศึกษา (Law of Universal Primary Education) ซึ่งถือเป็นกฎหมายฉบับแรกว่าด้วยการศึกษาของเวียดนาม

สื่อสารมวลชน

สื่อของเวียดนามได้รับการควบคุม โดยรัฐบาลตามกฎหมายปี 2004 ในการเผยแพร่ โดยทั่วไปจะมองเห็นว่า ภาคสื่อของเวียดนามถูกควบคุมโดยรัฐบาลไปตามเส้นทางของพรรคคอมมิวนิสต์ แม้ว่าหนังสือพิมพ์บางฉบับจะค่อนข้างตรงไปตรงมาเสียงของเวียดนามเป็นบริการกระจายเสียงทางวิทยุแห่งชาติที่รัฐ ออกอากาศผ่านทางเอฟเอ็มโดยใช้เครื่องส่งสัญญาณให้เข้าในประเทศอื่นๆ และทำให้การออกอากาศจากเว็บไซต์ของ สถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทยเวียดนาม เป็นบริษัทวิทยุโทรทัศน์แห่งชาติ

ตั้งแต่ปี 1997 เวียดนามมีการควบคุมการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตสาธารณะอย่างกว้างขวาง โดยใช้วิธีการทางกฎหมายและทางเทคนิค เพื่อลิดอกผลจะเรียกกันอย่างแพร่หลายว่า “แบบบุฟไฟร์วอลล์” โครงการความร่วมมือโอเพ่นเน็ตริเริ่มจัดระดับของเวียดนามการเซ็นเซอร์ทางการเมืองจะเป็นการ “แพร่หลาย” ในขณะที่ผู้สื่อข่าวไร้พรมแดนเวียดนามพิจารณาให้เป็นหนึ่งใน 15 ของโลก “ศัตรูของอินเทอร์เน็ต” แม้ว่ารัฐบาลของเวียดนามอ้างว่าเพื่อป้องกันประเทศกับเนื้อหาลามกอนาจารหรือไม่เหมาะสมทางเพศผ่านความพยายามสกัดกั้นของหลายทางการเมืองและศาสนา เว็บไซต์ที่มีความสำคัญเป็นสิ่งต้องห้าม

สินค้านำเข้าสำคัญ

น้ำมันสำเร็จรูป เหล็กและเหล็กกล้า เส้นใยสิ่งทอ เครื่องใช้ไฟฟ้า

สินค้าส่งออกสำคัญ

สิ่งทอและเสื้อผ้า น้ำมันดิบ อาหารทะเล ข้าว ยางพารา กาแฟ รองเท้า

ดอกไม้ประจำชาติ

ดอกบัว (Lotus) หรือเรียกว่า “ดอกไม้แห่งรุ่งอรุณ”

ประเทศเวียดนาม มีดอกไม้ที่คนไทยคุ้นเคยอย่าง ดอกบัว (Lotus) เป็นดอกไม้ประจำชาติ โดยดอกบัวเป็นที่รู้จักกันในนาม “ดอกไม้แห่งรุ่งอรุณ” เป็นสัญลักษณ์ของความบริสุทธิ์ ความผูกพัน และการมองโลกในแง่ดี ดอกบัวจึงมักถูกกล่าวถึงในบทกลอนและเพลงพื้นเมืองของชาวเวียดนามอยู่บ่อยครั้ง

ดนตรี

เพลงเวียดนามแบบดั้งเดิมแตกต่างระหว่างภาคเหนือและภาคใต้ของประเทศ ดนตรีคลาสสิกเหนือเป็นรูปแบบดนตรีที่เก่าแก่ที่สุดของเวียดนามและเป็นประเพณีที่เป็นทางการมากขึ้น ต้นกำเนิดของดนตรีเวียดนามสามารถโยงไปถึงการรุกรานของมองโกลในศตวรรษที่ 13 เมื่อเวียดนามจับกุมคนจีนไว้

สัตว์ประจำชาติ กระบือ

เทศกาล

เวียดนามมีเทศกาลตามปฏิทินจันทรคติมากมาย เทศกาลที่สำคัญที่สุดคือการเฉลิมฉลองปีใหม่ตรุษญวน งานแต่งงานเวียดนามแบบดั้งเดิมยังคงเป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลายและมักจะมีการเฉลิมฉลองโดยชาวเวียดนามในประเทศตะวันตก

เทศกาลเด็ด

เป็นเทศกาลทางศาสนาที่สำคัญที่สุด มีชื่อเต็มว่า “เทศกาลเวียนเทียน” หมายความว่า เทศกาลแห่งรุ่งอรุณแรกของปี มีขึ้นระหว่างปลายเดือนมกราคมถึงต้นเดือนกุมภาพันธ์ เป็นการเฉลิมฉลองความเชื่อในเทพเจ้า ลัทธิเต๋า ขงจื๊อ และศาสนาพุทธ

และเป็นการเคารพบรรพบุรุษ

เทศกาลกลางฤดูใบไม้ร่วง

ตรงกับวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 8 ของทุกปี ชาวบ้านประกวดทำขนมเปี๊ยะโก๋ญวน (บันตังทุ) พร้อมทั้งจัดขบวนแห่เซิมมังกร เพื่อเป็นการแสดงความเคารพต่อดวงจันทร์

การแต่งกาย อ่าวหญ่าย (Aodai)

เป็นชุดประจำชาติของประเทศเวียดนามที่ประกอบไปด้วยชุดผ้าไหมที่พอดีตัวสวมทับกางเกงขายาวซึ่งเป็นชุดที่มักสวมใส่ในงานแต่งงานและพิธีการสำคัญของประเทศ ผู้หญิง = คล้ายชุดกิ๊พ้าของจีน ในปัจจุบันเป็นชุดที่ได้รับความนิยมมากจากผู้หญิงเวียดนามทั่วทั้งประเทศ ผู้ชาย = จะสวมใส่ชุดอ่าวหญ่ายในพิธีแต่งงาน หรือพิธีศพ

อาหารท้องถิ่น

ใครได้ไปเที่ยวเวียดนามต้องไม่พลาดไปชิมอาหารประจำชาติ และอาหารขึ้นชื่อจากร้านอาหารทั่วไป หรือภัตตาคารของโรงแรมในเวียดนามกันให้ได้ เช่น ผอ - อาหารประจำชาติ แหนมเนือง ปอเปี๊ยะทอด หมูยอ เนื้อย่าง ฯลฯ สำหรับมื้อเช้า ถ้าท่านต้องการทานอาหารเช้าสไตล์พื้นเมือง ขอแนะนำให้ลอง ขนมจีนหมูยอ หรือจะเป็น ขนมปังฝรั่งเศส ที่ได้รับอิทธิพลมาจากฝรั่งเศส ก็ทั้งอิม ทั้งสบายกระเป่าอีกด้วย

เวลาทำการขององค์กรรัฐและเอกชน

1. หน่วยงานราชการ สำนักงาน และองค์กรให้บริการสาธารณะ 8.00-16.30 น. ซึ่งจะเปิดให้บริการตั้งแต่วันจันทร์-วันศุกร์ พิพิธภัณฑสถานจะเปิดให้บริการวันเสาร์อีกครั้งวัน
2. ร้านค้าเอกชนทั่วไปให้บริการระหว่าง 6.00-18.30 น.

3. ธนาคารพาณิชย์ ให้บริการตั้งแต่วันจันทร์-วันศุกร์ ระหว่างเวลา 8.00-16.00 น. (หยุดพักเวลา 12.00-13.00 น.)
4. สำนักงานไปรษณีย์โทรเลข ให้บริการ ตั้งแต่ 7.00-20.00 น.
5. โรงงานอุตสาหกรรม ทำงานวันจันทร์-วันศุกร์ และวันเสาร์อีกครั้งวัน โดยเวลาทำงานรวมไม่เกิน 48 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ หากเกินจากนี้ต้องจ่ายค่าล่วงเวลา สำหรับวันหยุดประจำสัปดาห์ต้องจ่ายค่าจ้างเพิ่ม 2 เท่า และวันหยุดนักขัตฤกษ์จ่ายเพิ่ม 3 เท่า

สถานเอกอัครราชทูตเวียดนามประจำประเทศไทย

สถานทูตเวียดนาม (The Embassy of Vietnam)

ที่ตั้ง : 83/1 ถนนวิทญู, ปทุมวัน, กรุงเทพฯ 10330 โทร : 02 251-5836-8
แฟกซ์ : 02 251-7203

การคมนาคม

เวียดนามมีท่าอากาศยานขนาดใหญ่ 6 แห่ง คือ

ท่าอากาศยานนานาชาติโนยบาย (Noi Bai) ในกรุงฮานอย

ท่าอากาศยานลองถัญ (Long Thanh)

ท่าอากาศยานจูลาย (Chu Lai) ใน จ.กว๋างนาม (Quang Nam)

ท่าอากาศยานนานาชาตินครดานัง (Danang)

ท่าอากาศยานนานาชาติเตินเซินญีต (Tan Son Nhat)

ท่าอากาศยานเมืองดาลัด (Dalat)

การเดินทาง : การเดินทางโดยทางเครื่องบิน เพื่อเข้าสู่ประเทศเวียดนาม นับเป็นวิธีที่สะดวกสบายที่สุดเวียดนามมีท่าอากาศยานนานาชาติที่สำคัญ 3 แห่ง คือ ท่าอากาศยานนานาชาติโนยบาย (Noi Bai) ในกรุงฮานอย ท่าอากาศยานนานาชาติเตินเซินญีต (Tan Son Nhat) นครโฮจิมินห์ และท่าอากาศยานนานาชาติดานัง (Danang) นครดานัง

ท่านสามารถเดินทางคมนาคมระหว่างเมืองต่างๆ ของเวียดนามได้ 3 เส้นทาง

คือ ทางบก ทางเรือ และทางอากาศ โดยในทุกภูมิภาคของประเทศ ล้วนมีเมืองขนาดใหญ่ตั้งอยู่ เช่น ภาคเหนือ มีเมืองฮานอย ภาคกลาง มีเมืองเว้ ส่วนภาคใต้ ก็มีเมืองโฮจิมินห์ซิตี้ ซึ่งการคมนาคมระหว่างเมืองเหล่านี้เป็นไปอย่างสะดวกสบาย สำหรับ

แผนที่ประเทศไทยเวียดนาม

ในอดีต - พ.ศ. 2498

พ.ศ. 2512 - 2519

พ.ศ. 2519 - ปัจจุบัน

การเดินทางภายในตัวเมืองต่างๆ ก็จัดว่าค่อนข้างสะดวก เพราะมีรถโดยสารประจำทางอยู่ทั่วไป และค่าโดยสารก็ไม่แพงนัก

คำขวัญ : -Độc lập - Tự do - Hạnh phúc
(“เอกราช อิสระภาพ ความสุข”)

เมืองหลวง ฮานอย

พิกัด 21° 2' N 105° 51' E

เมืองใหญ่ที่สุด นครโฮจิมินห์

ภาษาราชการ ภาษาเวียดนาม

การปกครอง ระบอบคอมมิวนิสต์

- ประธานาธิบดี ชื่อ เจิ่น ดั๊ย กวาง
- นายกรัฐมนตรี ชื่อ เหงียน ชวน ฟุก
- ประธานสภาแห่งชาติเวียดนาม ชื่อ เหงียนถิกิม เงิน

ได้รับเอกราช จาก ฝรั่งเศส

- ประกาศ 2 กันยายน พ.ศ. 2488
- เป็นที่ยอมรับ พ.ศ. 2497

พื้นที่

- รวม 331,689 ตร.กม. (128,065 ตร.ไมล์)
- แหล่งน้ำ (%) 1.3

ประชากร

- 2556 (ประเมิน) 89,693,000
- ความหนาแน่น 272 คน/ตร.กม. (703 คน/ตร.ไมล์)

จีดีพี (อำนาจซื้อ) 2556 (ประมาณ)

- รวม 358.889 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ
- ต่อหัว 4,001 ดอลลาร์สหรัฐ

HDI (2558) 0.666 (ปานกลาง)

สกุลเงิน ดอลลาร์ (₫) (VND)

อัตราการแลกเปลี่ยน 700 ดอลลาร์ = 1 บาท

21,000 ดอลลาร์ = 1 ดอลลาร์สหรัฐ

เขตเวลา (UTC+7)

- ฤดูร้อน (DST) (UTC+7)

ระบบจราจร ขวามือ

โดเมนบนสุด .vn

รหัสโทรศัพท์ 84

ระเบียบการเข้าเมือง

คนไทยสามารถเข้าไปในเวียดนามโดยไม่ต้องขอวีซ่า สามารถอยู่ได้นานถึง 30 วันใช้เพียงพาสปอร์ต ที่มีอายุเหลืออย่างน้อย 6 เดือนเท่านั้น

ปลั๊กและกระแสไฟฟ้าเวียดนาม

เวียดนาม ใช้กระแสไฟฟ้าแบบมาตรฐาน 220 โวลต์ เหมือนบ้านเรา ทั้งแบบ กกลม และแบบแบน 2 รู จำพวกที่ชาร์จแบตมือถือถือ กัดช่องถ้ายูเอสบีซี กัดช่องวีดีโอจากเมือง ไทยนำไปใช้ได้สำหรับโรงแรมที่สร้างใหม่บางแห่ง อาจจะมีปลั๊กแบบแบน 3 รู ไว้ บริการนักท่องเที่ยว

เมืองโฮจิมินห์

พิกัดภูมิศาสตร์ : 10° 45' N 106° 40' E

การปกครอง

- ประเภท เทศบาลนคร
- เลขอาธิการพรรค ชื่อ ดิญ ลา ทัง
- ประธานสภาประชาชน ชื่อ เหงียนถั๋งฟ็อง

- ประธานคณะกรรมการเทศบาล ชื่อ เหงียนถึเกวียด เดิม

เนื้อที่

- ทั้งหมด 2,096.5 ตร.กม. (809.23 ตร.ไมล์)

ความสูง 19 เมตร (63 ฟุต)

ประชากร (2015)

- ทั้งหมด 8,224,400 คน

รหัสพื้นที่ + 84

มีเขตอำเภอทั้งหมด 259 แขวง, 58 ตำบล, 5 เมือง

โฮจิมินห์ซิตี เป็นเมืองท่าริมแม่น้ำที่ใหญ่ที่สุดของเวียดนามแห่งนี้ ตั้งอยู่บนสันดอนของแม่น้ำโขง ห่างจากทะเลจีนใต้ไปทางทิศเหนือ 40 กิโลเมตร ตั้งอยู่บนพื้นที่กว่า 2,000 ตารางกิโลเมตร บนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำโขงอันเป็นระยะทาง 80 กิโลเมตร ตัวเมืองแบ่งออกเป็น 12 เขตเมือง และ 6 เขตชนบท ภายหลังจากสงครามสิ้นสุดลง ชาวเวียดนามหรือชาวเวียดนามที่อาศัยในอเมริกา ฝรั่งเศส ออสเตรเลีย และเอเชียได้ให้ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจ จนกระทั่งโฮจิมินห์เจริญรุดหน้าอย่างรวดเร็ว สังเกตได้จากจำนวนของโรงแรมและภัตตาคารใหญ่ที่สร้างขึ้นใหม่ใจกลางเมือง รวมทั้งถนนหนทางที่คลาคล่ำไปด้วยยานธุรกิจการค้า

โขงอัน หรือ โฮจิมินห์ซิตี เป็นอดีตเมืองหลวงแห่งเวียดนามใต้ ที่เจริญรุ่งเรืองมาตั้งแต่ครั้งอดีต แม้ภายหลังรัฐบาลคอมมิวนิสต์จะรวมประเทศแล้ว ที่นี่ก็ยังคงรุดหน้ากว่าเมืองใดในเรื่องของเศรษฐกิจ เนื่องจากปัจจัยเกื้อหนุนต่างๆ มีอย่างครบครัน ทั้งในด้านของแหล่งผลิตสินค้าอุปโภค บริโภค โรงงานต่างๆ ซึ่งผลิตเครื่องจักรเพื่อการเกษตร รวมทั้งเป็นศูนย์รวมทางธุรกิจของประเทศอีกด้วย ทำให้กลายเป็นแหล่งลงทุนของต่างชาติที่เข้ามาประกอบธุรกิจ และเป็นเมืองท่องเที่ยวเต็มรูปแบบเมื่อไม่กี่ปีมานี้เอง ดังเราจะเห็นได้จากโรงแรมและภัตตาคารหรูๆ มากมายเปิดให้บริการ

ปัจจุบันโฮจิมินห์ซิตีกำลังพัฒนาไปเป็นเมืองท่าที่สำคัญในเขตภูมิภาคเอเชีย สังเกตได้จากจำนวนความหรูหราของโรงแรม ภัตตาคาร บนถนนสายสำคัญๆ ในย่านใกล้เคียงหลายแห่งกำลังรับเอาบรรยากาศของความทันสมัยเข้าไปอย่าง

รวดเร็ว และที่พิเศษกว่าที่ใดก็คือในยามค่ำคืนบนถนนจะคลาคล่ำไปด้วยสายธารของ มนุษย์บนรถจักรยานยนต์

ชาวเวียดนามในนครโฮจิมินห์ส่วนใหญ่เดินทางโดยรถจักรยานยนต์ มีรถแท็กซี่บริการโดยมีหลายบริษัท และมีรถประจำทางบริการ เรียกว่า ซ่างอนบัส (Saigon Bus)

ท่าอากาศยานนานาชาติเตินเซินแญ๊ต (Tân Sơn Nhât) เป็นท่าอากาศยานที่ใหญ่ที่สุดในเวียดนามในด้านจำนวนผู้โดยสารตั้งอยู่ใจกลางนครโฮจิมินห์ อย่างไรก็ตาม ท่าอากาศยานนานาชาติลิ่งถั๋ง (Long Thành) จะสร้างแล้วเสร็จในปี ค.ศ. 2020 และจะกลายเป็นท่าอากาศยานที่ใหญ่ที่สุดแทน

ท่าอากาศยานนานาชาติลิ่งถั๋ง (เวียดนาม : Cảng hàng không quốc tế Long Thành) เป็นท่าอากาศยานที่รัฐบาลเวียดนามมีแผนจะก่อสร้างในเขตอำเภอ ลิ่งถั๋ง จังหวัดด่งนาย ทางตอนใต้ของประเทศ อยู่ห่างจากนครโฮจิมินห์ไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือประมาณ 40 กิโลเมตร โดยคาดว่าจะเปิดใช้งานได้ภายในปี พ.ศ. 2563 และจะสามารถรองรับผู้โดยสารเต็มความจุได้ถึง 100 ล้านคนต่อปี สิ้นค้า 5 ล้านตันต่อปี

ท่าอากาศยานนานาชาติเตินเซินแญ๊ต (Tân Sơn Nhât)

การเมืองการปกครอง

ประมุข

โคชินไชนา พ.ศ. 2489–2490 สาธารณรัฐปกครองตนเองโคชินไชนา (ChínhphủCộnghoà Nam Kỳtrì) – สาธารณรัฐที่ฝรั่งเศสจัดตั้งขึ้นเพื่อหลบเลี่ยงคำสัญญาที่จะมอบเอกราชให้แก่เวียดนาม

เหียงวัน ทิญ (พ.ศ. 2489)

โคชินไชนา พ.ศ. 2490–2491 สาธารณรัฐเวียดนามใต้ [1] (Chánhphủlâmthời Nam phầnViệt Nam). Vietnamese name no longer implies that Cochinchina is independent of Vietnam.

เหียงวัน ชวน (พ.ศ. 2490–2491)

รัฐบาลกลางเฉพาะกาลแห่งเวียดนาม พ.ศ. 2491–2492 รัฐบาลกลางเฉพาะกาลแห่งเวียดนาม (Provisional Central Government of Vietnam) (ThủtướnglâmthờiQuốccgiaViệt Nam) – รัฐบาลเพื่อเตรียมการรวมชาติเวียดนามทั้งเหนือและใต้

เหียงวัน ชวน (พ.ศ. 2491–2492)

รัฐเวียดนาม พ.ศ. 2492–2498 รัฐเวียดนาม (QuốccgiaViệt Nam) – ได้รับการยอมรับจากนานาชาติในปี พ.ศ. 2493 ถูกแบ่งดินแดนตามแนวเส้นขนานที่ 17 องศาเหนือในปี พ.ศ. 2497

จักรพรรดิบัวด้าย แห่งเวียดนาม (BảoĐại) (พ.ศ. 2492–2498) – สละตำแหน่งจักรพรรดิเมื่อ พ.ศ. 2498

สาธารณรัฐเวียดนาม พ.ศ. 2498–2518 สาธารณรัฐเวียดนาม (Việt Nam CộngHòa) – รบกับเวียดนามเหนือและเวียดนามกลางช่วงสงครามเวียดนาม (พ.ศ. 2502–2518)

โง ดินห์ เตียม (NgôĐìnhDiệm) (พ.ศ. 2498–2506) – เป็นคนที่สหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุน ต่อมาต้องพ้นจากตำแหน่งและเสียชีวิตจากการรัฐประหารซึ่งมีสหรัฐฯ ให้การสนับสนุน

เชือง วัน มิญ (DươngVấn Minh – พ.ศ. 2506–2507) – ช่วงปี พ.ศ. 2506–

2508 เป็นช่วงที่มีรัฐบาลอายุสั้นและการรัฐประหารเกิดขึ้นหลายครั้ง

เหงียนคัญ (พ.ศ. 2507)

ฟาน คักสิว (พ.ศ. 2507-2508)

เหงียน วันเถียว (Nguyễn Văn Thiệu) (พ.ศ. 2508-2518) – นายกรัฐมนตรี

เหงียน กาว กี้ (Nguyễn Cao Kỳ) เป็นผู้นำสูงสุดในช่วง พ.ศ. 2508-2510

เจิ่น วันเฮือง (พ.ศ. 2518)

เซือง วัน มิญ (ครั้งที่ 2) (พ.ศ. 2518) – ยอมแพ้ต่อฝ่ายคอมมิวนิสต์เมื่อ
ปรากฏว่าทหารต่างพากันละทิ้งที่มั่นของตนทั้งหมด

เวียดกง พ.ศ. 2518-2519 รัฐบาลปฏิวัติเฉพาะกาลแห่งสาธารณรัฐเวียดนาม
ใต้ (Chính phủ Cách mạng lâm thời Cộng hòa miền Nam Việt Nam) – คณะปกครอง
เวียดนามใต้ภายใต้การควบคุมของกองทัพประชาชนเวียดนาม (จัดตั้งเป็นรัฐบาล
ใต้ดินมาตั้งแต่ พ.ศ. 2512)

ฮหวีญเตินฟัต (พ.ศ. 2518-2519)

☆☆☆☆☆